

Růžička

Byl listopadový podvečer a nebe slzelo nad ztrátou léta.
Nemohl jsem zůstat doma sám. Nohama mi proběhlo nervózní zachvění, v zádech mi samým chladem zamrazilo.
, Pryč z pokoje! Vyjdi ven! Vyjdi do tmy, do mlhy a spolu s ní zaplač nad svou samotou, , řekl mi vnitřní hlas.
Podzimně oblečen, v plášti, v klobouku kráčím po ulici, střídám ulice, parky, nábřeží, chodníky se lesknou marně a smutně. Kdesi daleko je letní prázdninový kraj, plný vroucnosti, očekávání lásky a polibků a také kopretin. Toulavé kroky mě vedou k nádraží. Vyjíždí rychlík, rachotí na viaduktu a mizí nenávratně v dáli – v mlžných tmách nástrah osudu. Vlak plný lidských běd: , Td .. td ... ttdt ... td ... ttdtdt ...,
„ Co se to děje, co se to děje, co se to děje,“ šeptám.
A každá kapka toho mžení smývá kousek léta z dláždění. Mé rty dávno nelíbaly, mé ruce dávno neobjímaly a ústa dávno nešeptala : , Miluji tě ...,
Ale chodníky jsou prázdné, nepotkám jediného přítele. Lidé , které tu a tam potkávám odvracejí tváře.
Strašlivě jsem osaměl a sotva jsem měl sílu pokračovat ve své cestě, neboť se mi na ramena snesla neviditelná tíha – žal a slabost, která mě přibíjela k zemi. A tak jsem se pozvolna vlekl zpět do svého půdního pokojíku.
Když jsem se blížil k jednomu nároží, tu dolehl k mému sluchu podivný zvuk: , Klap ... klap ... klapi ... klap.,
Otočil jsem hlavu oním směrem a z mlhy, z šera, z mžení vycházela andělská dívčí bytost. Měla dlouhý černý kabát a dlouhé vlnité vlasy, které si ani přes tu nepohodu nezakrývala kloboukem, a které ji spadaly hluboko na záda.
Zvláštní byl však její výraz – svit jejích očí, které hleděly kamsi mimo tento svět. A co bylo nejkrásnější, nejpoutavější,

nejinspirující? Na prsou svírala oběma rukama trnitý stonek růže, jejíž květ se tu a tam přibližoval jejímu obličejí.

Zaváhal jsem jen na okamžik, zápasila v té chvíli ve mně nesmělost a touha po lidské sounáležitosti a teple jejích dlaní. „Tak vypadá osud,“ zašeptal jsem. Ted’ se naše kroky střetly, téměř jsme se dotýkali.

„Také nemůžete na rozkvetlé slunečnice?“ zeptal jsem se znenadání. „Také nevěříte, že ještě bude slunce hřát, tak že se louky zazelenají? Také je vám těžko a slabo ... těžko až k smrti? - Pojd’te, růžičko voňavá ... pojd’te se mnou do kavárny a společně ulehčeme našemu žalu ...“

Při těchto smělych slovech jsem ji nabídl rámě, do kterého se němě a téměř vděčně zavěsila. Nepřemýšleje o budoucnosti ani o minulosti jen dychtivě přijímající její společnost, za rytmu klapotu jejích podpatků, zavěšení v sobě, jsme zmizeli za rohem a zamířili k nejbližší kavárně...